

ELKE CEL SLUIT OOK EEN KINDERHART AF

KINDEREN WAARVAN EEN OUDER IN DE GEVANGENIS VERBLIJFT

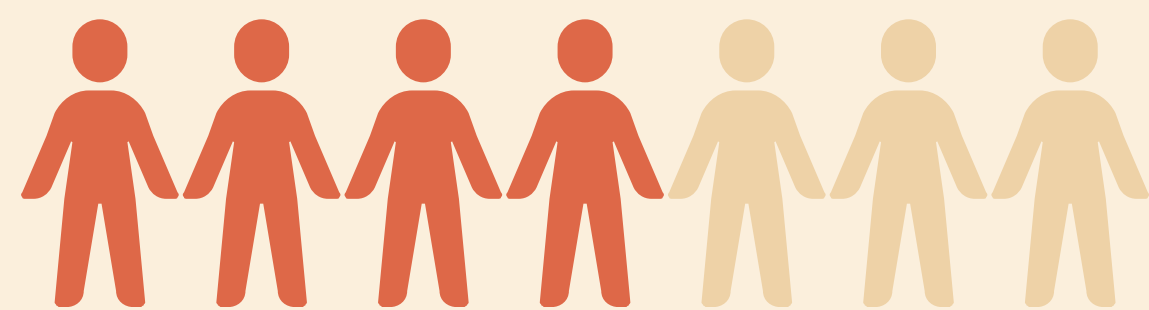
Hoe vaak komt het voor? Wat is de impact op hun welbevinden en schoolresultaten?
Sluit het huidige hulpverleningsaanbod aan bij hun noden?

Kinderen van gedetineerden blijven nog te vaak onder de radar. In ons rechtssysteem zijn zij de stille slachtoffers zonder erkenning, zonder stem, zonder gepaste hulp.

METHODE

- 7 interviews met **zorgverleners** en **leerkrachten**
- Semi-gestructureerde aanpak
- Fysiek en online gesprekken
- Analyse via thematische inductieve codering

RESULTATEN

Gevolgen voor het kind

“Hij durfde niet te zeggen waar zijn papa was, hij verzoon liever verhalen.”

- Schaamte, verdriet, verwarring en stigma
- Sociaal isolement, gedragsproblemen
- Geen zicht op doelgroep door geheimhouding en verhalen.
- Intergenerationele criminaliteit

Huidige hulpverlening

“Er zijn wel initiatieven, maar iedereen doet maar wat op z'n eiland.”

- Initiatieven zoals gevangenisbezoeken en kindreflex
- Acties op school (bv. aangepaste Vaderdag)
- Vlotte samenwerking met externen waar mogelijk
- Maar: weinig structurele opvolging of therapie

Tekortkomingen

“Wij weten pas dat een ouder vastzit als het kind anders begint te doen.”

- Geen protocollen of structurele aanpak
- Nauwelijks samenwerking
- Onvoldoende expertise bij leerkrachten
- Geen kindvriendelijke gevangenisinfrastructuur
- Geen centraal aanspreekpunt
- Maatschappelijke sensibilisering
- Preventie
- Registratie van het aantal kinderen

CONCLUSIE

- ⚠ Er is een gebrek aan coördinatie, zichtbaarheid en structurele opvolging.
- ⚠ Kinderen blijven te vaak onder de radar.
- ⚠ De kindreflex biedt perspectief, maar mist implementatie.
- ⚠ Meer samenwerking, expertise en kindgerichte communicatie zijn noodzakelijk.